

ДО НОВИХ РУБЕЖІВ

Чудовими трудовими досягненнями відзначив наш народ 50-річчя Радянської влади. Тепер на Україні широко розгортається змагання за виконання п'ятирічного плану до 7 листопада 1970 року, за зустріч 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні новими виробничими успіхами.

ДОНЕЦЬК. Сталевари країни борються за одержання в 1967 році ста мільйонів тонн сталі. Герой Соціалістичної Праці, сталевар Ждановського заводу імені Ілліча М. С. Гонда вніс пропозицію розпочати змагання за право випустити останню плавку в рахунок 100 мільйонів тонн сталі.

Донецькі металурги відкрили на честь 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні особистий рахунок фон-

ду 100-мільйонної тонни сталі.

Справа честі металургів України зварити ювілейну плавку!

КИЇВ. Хлібороби Сквирського району одні з перших у республіці відгукнулись на заклик волюнтаристів хліборобів ознаменувати третій рік п'ятирічки високими врожайми і показниками в розвитку тваринництва.

Сквирські трудівники всі озимі посіяли сортовим насінням, на кожний гектар внесли мінеральні добрива. Надійний фундамент вони підготували і для високого врожаю ярих. Під час оранки на зяб всі поля удобрено. Майже все насіння вже очищено. Колгоспники оволодівають на курсах передовим досвідом вирощування зернових і технічних культур.

ЛУГАНСЬК. Колектив шахти № 3 «Дар'ївська» тресту «Фрунзевугілля» достроково завершив виконання програми другого року п'ятирічки. На-гора видано більш як 60 тисяч тонн надпланового палива. Одержано 1700 тисяч карбованців прибутку.

(РАТАУ).

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКСМУ

Рік видання VIII ● № 136 (836).

П'ЯТНИЦЯ, 17 ЛИСТОПАДА 1967 РОКУ.

Ціна 2 коп.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

**СЬОГОДНІ
ЧИТАЙТЕ:**

ПОРТРЕТ
ЧЛЕНА
ЛЕНІНСЬКОЇ
ПАРТІИ
(2 стор.)

У ЖОРЖИН
ПОЗИЧИЛА
КРАСИ
(3 стор.)

ЛЮДИ
З КРАЇНИ
МУЖНОСТІ
(3 стор.)

СПОРТ
(4 стор.)

НЕ СТАРІЮТЬ ДУШЕЮ ВЕТЕРАНИ

КИЇВ, 15 листопада. (РАТАУ). Питання підготовки до святкування 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні обговорювалися на нараді республіканського оргкомітету по роботі ветеранів комсомолу серед молоді, створеного при ЦК ЛКСМУ та правлінні товариства «Знання» УРСР.

Интерес юнаків і дівчат до історії боротьби нашого народу за революційне перетворення суспільства, відзначалося на нараді, особливо зріс останнім часом. Глибше, повніше осмислити минуле, чіткіше визначити завдання молоді на майбутнє активно допомагають перші комсомольці, герої воєн і праці, стара більшовицька гвардія.

Представники старшого покоління вже виступили на тисячах зборів і зустрічей. Вони взяли активну участь в походах молодих слідопитів по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу і т. д.

Про величезну користь залучення ветеранів партії і праці до роботи по комуністичному вихованню юнацтва розповіли на нараді Л. В. Цвигун, Ф. З. Минайленко, О. П. Пирогов, С. С. Кондратьєв, В. Ю. Васильєв.

Із словами палкої подяки на адресу ветеранів виступила на нараді секретар ЦК ЛКСМУ України Т. В. Главак. Досвід боротьби старших поколінь за комунізм, — сказала вона, — невичерпне джерело ідейної переконаності, патріотизму, високої громадянськості молоді.

Великій групі старих комуністів і перших комсомольців вручено Почесні грамоти ЦК ЛКСМУ.

ПРИРОДНИЙ АТЛАС УКРАЇНИ

КИЇВ, 16 листопада. (РАТАУ). Понад триста авторських оригіналів карт передела цими днями Рада по вичерпному продуктивних сил Української РСР, що функціонує в Академії наук республіки, на картографічну фабрику. Вони ввійдуть до першої частини унікального тритомного видання «Атлас природних умов і природних ресурсів УРСР».

Такий атлас, що видається на Україні вперше, являє собою наукове узагальнення досліджень і спостережень з багатьох галузей науки. Мо-

вою умовних позначень його карти розповідають про тваринний і рослинний світ, ріки й озера, яри і зони землетрусів. Вони показують розподіл ґрунтових вод та їх вплив на клімат, розміщення корисних копалин на території республіки, понад шістьдесят видів яких уже видобувають гірники.

«Атлас природних умов і природних ресурсів УРСР» буде цінним посібником не тільки для спеціалістів, а й для всіх, хто цікавиться багатствами української землі.

ХУДОЖНІЙ ЛІТОПИС ПІВСТОЛІТТЯ

Виставка «50 років українського радянського образотворчого мистецтва» відкрита в Києві. Вона присвячена півстолітньому ювілею Великого Жовтня та 50-річчю встановлення Радянської влади на Україні. Експонати виставки яскраво показують ті величезні зміни, що сталися в житті народу України за п'ятдесят років, вони свідчать про великий розквіт українського образотворчого мистецтва, народженого Жовтнем.

(РАТАУ).

СПОЧАТКУ про справи минулорічній. Володимир Башев — агроном колгоспу. І хоч його комсомольці артілі імені Держинського Знаменського району обрали секретарем, та вийшло якось так, що комсомольськими справами займалася в основному його заступник Валя Авраменко. Вона — працівник контори і, мовляв, менш зайнята основною роботою, ніж агроном.

Восени Башев був у справах в районі. Повернувшись, покликав, як уже згадується, Валю Авраменко, подав тоненьку книжечку і сказав:

— У нас буде «Кругозір». Це — програма.

Наспів склали список слухачів, наспів провели кілька занять. На тому поставили крапку. І потім аж до звітно-виборчих зборів ні на засіданні комітету комсомолу, ні на зборах і словом не обмовилися про політичний гарт молоді.

Тепер про рік вишній.

Володимир Башев — уже не секретар. Очолювати свою організацію комсомольці доручили Валі Авраменко. Можна назвати чимало хороших справ, які зробили молоді колгоспники разом з нею, тільки ставлення до політосвіти поки що не змінилось.

— Заняття? — перепитує Валя. — Це це було.

— Чому? — широко дивуюся.

— Пропагандист Валентина Омелянівна Юшук зайнята...

Спробував хоч зі списку дізнатися, хто має навчатися в «Кругозорі».

Та виявилось, що списку немає. **ЕКОНОМІСТ** колгоспу «Победа» Кіровоградського району Лідія Гамза відклала вбік рахівницю. Працівники контори здивовано переглянулися: ще й п'яти немає, а вже кудись квапиться.

— На політзаняття, — пояснила.

І ось вона вже в комсомольській аудиторії, серед членів клубу марксистсько-ленінської естетички «Райдуга». Обоводить поглядом присутніх і пропонує: «Сьогодні мова про те, як розуміти і творити красу». Спочатку сама розповіла про це. А коли вона змовкла, піднялися баліст Віктор Марков, працівник контори Люба Горина, тракторист Микола Буйвол... Виникла суперечка, і всім відразу стало цікавіше.

Після заняття в журналі пропагандиста прибавилося ще кілька прізвищ. До цього в клубі «Райдуга» навчалася в основному комсомольці, а тепер виявили бажання бути постійними слухачами і не члени Спілки — обліковець ферми Раїса Ентова, доярка Ганна Товкач, тракторист Микола Буйвол. І це закономірно, адже молоді постійно тягнуться до знань. Заслуга комітету комсомолу в то-

му, що він разом з пропагандистом вміло скореговує той потяг.

Комітетники не передоручають всю роботу по політосвіті пропагандистові, а допомагають йому. Нещодавно Лідії Гамзи це було в селі, вона поїхала на екзаменаційну сесію. І все ж заняття відбулося. Його провела секретар комсомольської організації Олена Бойко.

Довгенько ми бесідували з Оленою і про політосвіту взагалі, і про це заняття зокрема.

— Збираємось регулярно, та хочеться, щоб ще цікавішими були заняття. Нещодавно у нас йшов фільм «Чинара на скелі». Думаю від нього відштовхнутись, щоб на одному з занять клубу повести

• НОТАТКИ ПРО ПОЛІТОСВІТУ

СЕКРЕТАР ЗАЙНЯТИЙ...

розмову про красу людських взаємовідносин...

І ДВА ЗАПИСИ з блокнота поставлені поряд не випадково. Безсумнівно, що віддача політзанять в значній мірі залежить від майстерності пропагандиста, що пудьга, то й слухачів відразу поменшає. Я хочу наголосити на іншому: комітет комсомолу не може залишатися осторонь політичного давчання молоді.

На II пленумі ЦК ВЛКСМ в листоду цього року підкреслювалося, що завдання комсомолу полягає перш за все в тому, щоб навчити всю нашу молодіть глибоко і всебічно оволодівати марксистсько-ленінською теорією. Без міцних знань наукових основ комунізму молодій людині практично неможливо розібратися у всіх складностях сучасної політики і тим більше бути активним помічником партії в її принциповій боротьбі за чистоту ідей комунізму.

Молоді властивий потяг до знань. У тому ж колгоспі імені Держинського хлібороби розуміють, що землі потрібні не тільки сміливі й сильні, а потрібні освічені, культурні люди. Розуміють і вчаться, вчаться. Комсомольці тракторист Тарасенко, доярки Люда і Валя Криворучки та інші успішно поєднують роботу в колгоспі із заочним навчанням у технікумах. Охоче прийшли б молоді і на заняття політгуртка, тільки треба, щоб був цей гурток. Організувати його — то справа комітету комсомолу.

В. ЦВЯХ,

спецкор «Молодого комунара».

СЬОГОДНІ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ СТУДЕНТІВ

Весною цього року в житті міжнародного студентського руху стався важливий подія — відбувся 9-й конгрес Міжнародної спілки студентів. Він працював у столиці Монгольської Народної Республіки Улан-Баторі. Президент МСС Збінес Вохроугліцний, відповідаючи на запитання, як він оцінює результати 9-го конгресу МСС, назвав:

«...Представники прогресивного студентства, що зібралися на конгрес, зміцнили єдність і згуртованість МСС... Був підтверджений характер МСС як широкої демократичної і прогресивної міжнародної організації. Було також підтверджено, що традиційна політична лінія МСС повністю відповідає життєвим інтересам прогресивного студентства і що вона сприяє боротьбі широким мас проти імперіалізму, колоніалізму і неолібералізму, за національне визволення, мир, соціальний прогрес».

Рух, на чолі якого стоїть Міжнародна спілка студентів, існує вже більше чверті віку. Сьогодні він об'єднує більше 60 національних студентських організацій і є серйозною та авторитетною силою, спроможною здійснити вплив на багато процесів громадського і політичного життя.

В цьому розумінні минулий рік був по-особливому повчальним. Мабуть, важко знайти хоча б одну більш-менш крупну буржуазну державу, яка б не стала в останні місяці ареною

запальних виступів студентів за свої права, проти політичного авторитаризму, варварської агресії Сполучених Штатів у В'єтнамі. Доля В'єтнаму стала немовби стрижнем небачених студентських маніфестацій у провідних країнах НАТО і, перш за все, в самих Сполучених Штатах. В результаті величезних студентських демонстрацій багато університетських центрів США опинилося нині на військовому становищі. Студентські колонії взяли в оточення столичні урядові установи — Пентагон, Білий дім, державний департамент. На боротьбу з студентами кинули військові частини, поліція, національна гвардія. Керівний студентський орган міського коледжу Нью-Йорка під-

тримав резолюцію, що засуджує війну у В'єтнамі і закликає адміністрацію коледжу утриматися від будь-якого співробітництва з військово-привозними комісіями. В цьому коледжі навчається близько 28 тисяч студентів. Майже одночасно представники студентських органів у Бруклінському коледжі, а також в ряді інших навчальних закладів Нью-Йорка закликали студентів об'єднати двотижневий голодовку, щоб висловити свій осуд в'єтнамської війни. Рісте число студентів, що відмовилися з'явитися на призовні пункти. Деякі Міллер, 24-річний учасник руху проти війни у В'єтнамі, був засуджений до двох з половиною років тюрем за те, що він спалив свою (Закінчення на 3-й стор.)

ПАРОЛЬ — СОЛІДАРНІСТЬ

Монолог Александра Тимофійовича

Я люблю диваків. Можливо, тому, що сам дивак: вічно чогось шукаю. Ходив росіянином стежками з олівцем і записником в руках, як працівник редакції газети, шукав золоті самородки в душах людей, коли був інструктором та секретарем райкому партії, але завжди чомусь був невдоволений собою. Може, тому, що бачив іноді в очах земляків цимий докір: «Дорікатимеш, що погано працюємо. А ти сам спробуй!»

І я спробував. Прийшов в колгосп. Обрали мене головою артілі в Протопопівці. Обрали. Але не всі вважали мене своїм: одні стояли до мене обличчям, інші — боком. Одні віддавали колгоспові всі свої сили, вміння, здібності, інші — хапали, що могли. У саду гнились дерева від плодів, на черешнях гніздилися шпакі, помідори гнили на городках. А збирати їх не було кому. Не спалося мені почамі, не спалося тим, у кого біля серця партійні квитки. Більшість з них — фронтовики, солдати, і вони розуміли, що зараз лінія фронту пролягла ось тут, в рідному селі. В безкровній сутічці з халугами і ледарями не повинно бути спочинку, і наша перемога залежала від наших переконань, волі, знань і високої людяності. Порадилися ми і вирішили зібрати збори. Але прийшли на них лише ті, у котрих душа болить за громадське, та ще «тиловики» — люди, охочі попомогти про безпорядки, посягати сумнівів і зневір'я. У «тиловиків» один козир:

КОМУНІСТИ

Два монолози, які вимальовують портрет члена Ленінської партії Олександра Шульги

— На банківському рахунку лише дев'ять тисяч карбованців. А чим же з колгоспниками розраховуватись? За що працювати? Які перспективи? Не видно їх!

Не бачила перспектив і молодь, яка народилась і виросла на селі. Шоранку хлопці і дівчата прямували до автобусної зупинки, щоб їхати «на службу» до міста. Дві учорашні десятикласниці влаштувалися кондукторками в автобусах, дві інші продавали воду й морозиво, хлопці працювали вантажниками, робітниками-підсобниками. Що вабило їх у місті? Свіжа копійка, щомісячна зарплата? Було до болю прикро: чому вони тікають з рідного села?

І комуністи пішли до будинків односельчан. Іх у нашому селі вісімсот,

стільки ж до них стежок, і кожною треба було пройти не один раз, щоб відкрити людям перспективу, щоб вона захопила їх, покликкала.

ЧУЖІ ДЯДІ?

Хата Павла Лановчука. Хоч уже й пізно, але вдома його не застали: в тракторній бригаді і днює, й ноує. Назустріч з будинку вийшла хазяйка — Марія Клімівна, а за нею — четверо дітей. Ухопилися їй за спідницю і очей не зводять з мене та секретаря парторганізації Андрія Васильовича Тищенко.

- Мамо, хто це?
- Чужі дяді.
- Не чужі, а свої, Маріє Клімівно.
- Пробачте, свої... Вже зовсім запаморочили мені

голову ці діти. Та це ж не всі. Заходьте, будь ласка. Може, сталося щось?

— Вирішили відвідати вас. Уже осінь. А як змувати будемо?

— Я?..

— І ви, і ми, і весь колгосп. Хотіли порадитися з вами, Маріє Клімівно.

— Зі мною? — здивувалася жінка. — Яка вже там з мене порадиця... А ви — новий голова?

— Новий.

— Ще жоден голова не цікавився, як я живу. Змовкла, думає: «Ну, чим же ти мені допоможеш? І чи надовго до нас, товаришу голову? Сьорбнеш нашої юшки — та, мабуть, тільки тебе й бачили. Хіба ж мало у нас перебувало вашого брата...»

ЗВІДКИ ВЗЯЛИСЯ ГРОШІ?

У касі грошей, як кіт наплакав, а ми, комуністи, запропонували обговорити проблему щомісячного авансування колгоспників. Та це ж сміховина! Але на засідання правління прийшло набагато більше людей, ніж сподівалися.

— Грошове авансування? Та не може цього бути!

— І звідки взялися гроші в колгоспі? Новий голова роздобрився?

— А з чого? Де візьме грошей? Не з власної кишені?

— Побалакає, наобіцяє золоті гори. А гроші все-таки знайшлися: колгосп більше хліба продав державі, виручив соняшник, оцінили гримі фрукти, овочі, кавуни, які видавали колгоспникам, здали державі молоко, м'ясо, яйця... Копійка до копійки — і гроші з'явилися у касі. Не було того дня, щоб ми з бухгалтером не підраховували їх. Перший аванс став подією в колгоспі, про це кілька днів люди тільки й говорили.

СТАРИЙ ШТЕФА ІДЕ НА ПЕНСІЮ

Шістдесят років прожив Кіндрат Петрович Штефа. На столі лежать його великі вузлуваті руки, і вони самі про себе говорять: чверть віку доїть колгоспних корів Кіндрат Петрович. Якби злитися все молоко, що він за своє життя надіє, то вийшло б озеро. На ювілей колгоспного дояра прийшли всі: і молоді, і старі, і навіть підлітки. Всі вони знають Кіндрата Петровича, і не треба їм читати доповіді про нього. Навіщо вона? Він сам перед людьми, свиний і помолоділий. До людей промовляють його великі і чисті очі. Вони не ховаються від односельчан — шукають зустрічі з ними. Ось сидять його ровесники, а ось молодь — хлопці і дівчата. Підвівся з-за столу старий Штефа, до людей мовить. Ви хочете знати, дівчата, чого старий Штефа не кидав доїти корів? Тому, любі, що там, на фермі, біля корів, не було вас, не було ваших молодих рук. А хтось же мусив доїти корів, коли ваші ровесники не йшли до них. Адже всім потрібне було молоко.

Штефа іде на пенсію. А хто ж його замінить? Крім вас, дівчата, не буде кому. Старий Штефа не вчився у школі, зовсім не вчився. І доїв. Доїв непогано. А ви, дівчонки, мусите доїти краще. Ви вчився. По десять років.

Ніхто з дівчат не наважився виступити на ювілей дояра, але всі слухали Кіндрата Петровича вельми уважно, думали над тим, що зуміли прочитати в його великих і чистих очах.

ШУКАТИМЕШ — ЗНАЙДЕШ

І ось комуністи, правліші в школі на випускному. Ніхто з голів ще не виступав з шкільної кафедри, мені першому довелося. Не кликав їх іти працювати в колгосп. Просто привітав, запросив до себе в гості на чашку чаю. І вони злетілись, орлята-випускники: секретар шкільної комсомольської організації Левко Лукашевський, Катя Кузьменко, Олексій Левченко, Віра Чередишченко, Надя Прокопенко... Стали свинарями і доярками, механізаторами і шоферами. Левко протягом року відгодував 1200 свиней загальною вагою майже 1000 центнерів. Про те у Москві, в Центральному Комітеті партії, стало відомо. Уряд надіслав вітального листа колгоспній молоді і всій колгоспній родині. Відтоді не перестають лунати молоді голоси на фермах і колгоспних нивах. З підприємств, заводів, фабрик почали до нас люди повертатись. Іду якимсь на світлані на ферму, наздоганяю Володимира Рябокони, робітника цукрового заводу.

- Ідете допомагати дружині? — запитую.
- Егеж.
- Вона у вас молодець. Корови чисті, вгодовані і надовідепогані... А як же ви? Жінка тут, а ви там на заводі. Чи зручно?
- І зручно, і не дуже. Одва гілка туди, друга сюди...
- Так ви йдіть до нас. Пошлемо на курси трактористів. Будете вкупі.
- Невдовзі ми відрядили Володимира на курси. Тепер він уже «кадровий тракторист». І коли я стрічаюся з ним, мені пригадується той світанок і перша розмова з ним, коли ми разом поспішали на ферму. Короша це була зустріч: не було б її — не було б, може, у нас і хорошого тракториста Володимира Рябокони.

ЯК РИБА В ВОДІ...

Планн — це мрія. Хто ж має обернути мрію на дійсність? Звичайно, люди, хлібороби, тваринники, уся велика сім'я колгоспа. Але їх треба організувати й надихнути. Це робить вміло не той, хто любить командувати, а той, хто знається на організації виробництва. Мабуть, щоб працювати з людьми, треба мати своєрідну здібність, «іскорку». У бригадіра Івана Єсенка її не було. Довелося його, механізатора, «відпустити» до тракторів. І тут він відчув себе, як риба у воді. Людина знайшла своє місце. А хто ж очолив бригаду? Може ви, Олексію Кириловичу? Агрономом давно працюєте, знаєте людей, землю знаєте. Тож приймайте бригаду, щоб не лише земля скорялася вам, а й люди. На твердій дорозі і друга бригада, яку очолив інший агроном — Володимир Приходько... Крок за кроком ми шукали людей, проклали стежки до їх сердець. І колгоспники старались, росли рясні врожаї, підвищували продуктивність громадського тваринництва. В іншійшому році, посушливому, неврожайному, ми збрали по 30,4 центнери пшениці з гектара. Державі ми продали 22 тисячі тонн хліба при плані 16 тисяч, виробили по 50 центнерів м'яса на 100 гектарів угідь, за 8 місяців виконали річні зобов'язання по виробництву м'яса, молока, вовни, яєць. Якщо в 1955 році, коли мене обрали головою, колгоспники одержували по 30 копійок на трудовість, то зараз по 3 карбованці 25 копійок. Ці цифри красномовніші за тисячі фраз, тому на них я й закінчу свій монолог. А про наше колгоспне життя-буття хай скаже Марія Клімівна Лановчук. Пам'ятаєте? Та сама, у якій я побував удома, почавши головувати.

Монолог Марії Клімівни

Мене, позапартійну доярку, запросили на партійний пленум до райцентру. За що мені така повага? Хіба тільки за те, що надоїла я за рік 3170 кілограмів молока? Ні, мабуть, і за дітей, яких я виростила. Іх у мене десятеро. Трое вже вивчилися, а інші вчаться. Старша дочка моя, Ніна, після школи прийшла до мене на ферму і стала, як і я, дояркою. Ще й на змагання мене викликала. І Павло — чоловік мій — тут працює. Спеціаліст-механізатор.

І живемо ми тепер не в тій каті, де покрівля протікала, а в новій. Колгосп допоміг збудувати, шифером покрив. Та це не все: і старшому нашому синові, Петрові, такий же дім збудували...

Сама собі не перестаю думати: «А чим же віддячу я колгоспові?» І у відповідь кажу собі твердо: працюю. Усі мої діти — котрі виростили і котрі виростуть — працюватимуть тут, з нами. І вчиться зможуть. Он Левко Лукашевський, колишній свинар, сільськогосподарську академію закінчує, Леонід Євдокимов працював на різних роботах, а зараз агрономом, в інституті вчиться, Андрій Кашкуровський трактористом був, а зараз головний механік колгоспу. Півсела за останні роки справило повосілля, в кожній господі електрика, радіо, в побут увійшли телевізори, холодильники, газові плити, чотири листоноші щодня приносять газети і журнали людям... Та хіба про все скажеш? Краще приїжджайте до нас, погляньте на наше життя-буття. Повірте мені, що наш голова — справжній комуніст.

Колгосп імені Леніна Олександрійського району.

ДЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ ТЕАТР

В той воєнний, 1944-й, на вулицях Бреста (якщо так можна назвати вулиці, що пролягли поміж руїн) палали вогнища, на тротуарах стояли намети. Звілнене від фашистських загарбників місто жило, але жило важко, холодно і голодно.

В той самий рік сюди прибула труп артистів, випускників Московського театрального училища. Майже всі корінні моск-

повторити на сцені подвиги роковинників своїх і сучасників, розкрити саму суть героїчного характеру радянської людини, так чітко проявленого Великої Вітчизняною війною. У вільні години вони копали окопи на підступах до столиці, гасили на московських дахах бомби, а в перервах між ворожими нальотами знову репетирували, готувались до великої сцени.

І ось, нарешті, Брест. Героїчний, вільний, зранений Брест. Та не було приміщення для театру, не кажучи вже про репертуар. Не було житла, тяжко доводилося з продуктами. Репетирували в неопалених номерах готелю, де жили, а потім у порожньому гаражі, виділеному для театру. Взимку неглані стіни всередині гаража покривались інеем. Спектаклі показували в уцілому приміщенні міського кінотеатру.

Звісно, витримали не всі. Траплялося, зберується на репетиції, а когось нема. Некають, шукають — як у воду впа. Поїхав... Але мрія не загинула. Її здійснити най-більші, найбодарованіші. Головне для кожного творчого колективу — це знайти себе, свою тему, свою творчу манеру, свою тональність. Здобути ту форму самовиразу, яка була б органічною

для труп в цілому і для кожного артиста окрема.

214 спектаклів поставив Брестський театр за 20 з лишком літ. В репертуарному списку «Молода гвардія», «Як гартувалася сталь», «Будинок на околиці», «Іркутська історія», «Грач — птах весняний», «Алеко Дундич», «Серце на долоні», «Брестська фортеця». Героїкопатріотична тема, народжена життям, історією становлення комсомольського театру, стала для нього головною.

Особливе місце в цьому ряду займає спектакль «Брестська фортеця» за п'єсою білоруського драматурга К. Губаревича. Цей спектакль не сходять зі сцени вже більше п'ятнадцяти років. Він демонструвався по Мінському, Київському, Центральному телебаченню. З цим спектаклем театр вїжджав на гастролі в Москву і братні республіки, в Польщу. І всюди оплески, всюди успіх.

«Брестська фортеця» йде на сільській сцені, в одному з колгоспів Вінницької області. Тихо в залі. Антракт. А люди не розходяться. Коли озвучає останній акт, на сцену несподівано піднявся невпоскопий літній чоловік з орденськими колодками на грудях. Він говорив недовго і неголосно, але всі його

чули — і артисти, і глядачі.

— Те, що показали нам гості, я сам пережив. Я був записником Брестської фортеці. Все було дійсно так.

В залі стояла тиша, більш вираза, аніж найбухливіші оплески.

П'ятдесятіріччю Жовтня присвячена прем'єра спектаклю за п'єсою Миколи Подогна «Кремлівські куранти». Такий широкий діапазон робіт під силу агуртованому і зрлому колективу.

...До початку спектаклю десять хвилин. Біля дверей театру запитують: чи нема зайвого квитка. Сьогодні — «Кремлівські куранти» в постановці головного режисера театру Георгія Андрійовича Волкова, який працює в театрі з дня його створення. В одній із головних ролей заслужений артист БРСР Юрій Іванович Власов — теж ветеран театру, друг і однокурсник Волкова. Колись вони мріяли про свій комсомольський театр. Давали клятву один одному в тім, що створення такого театру і робота в ньому стане справою їх життя. Вони досягли мети, вони здійснили мрію. Я думаю про прекрасну творчу долю театру, про прекрасних людей його. Я думаю... Втім, відкривається завіса. І вже з перших сцен знову та-зановито створеним спектаклем.

Брест. А. ШАБАЛІН.

«Ми доярочки-господарочки...» — лінійні сцени Онуфріївського Будинку культури. Співвають мінські дівчата. Фото М. Коваленка.

ДІВЧАТА ВЗУЛИ ВСІХ МАЛЮКІВ

Посмішка на обличчі дитини — радість для дорослого. Отож колектив Кіровоградської взуттєвої фабрики і старається працювати так, щоб побільше засвітити таких посмішок. На два тижні раніше строку він виконав десятимісячний план.

Взуттєвими зекономили 900 тисяч квадратних дециметрів шкіряних матеріалів. Із заощадженої сировини можна виготовити 35 тисяч пар дитячих черевичків — стільки, щоб водночас взути всіх малюків обласного центру.

Тільки комсомолки Люда Нежелая, Валя Сіваченко та Наташа Могир заощадили по 10—15 тисяч квадратних дециметрів шкіряних товарів.

Л. ОЛЕКСІЄНКО.

ЗАДУМАНА, в багрянці хустині схилялася осінь над вікном, заглядала до тихої кімнати, де лежала Ніна Осипцова. Ой, прикро веселій, невгамовній витівниці бути на самоті... Не звикла.

В уяві промайнув учорашній вечір. Зал сільського клубу переповнений. Прибоєм котяться оплески, сміх. У неї мов крила вирос-

Думки обсновували липким паутинням з самого ранку, коли Вася Шавкун і Коля Барабан принесли її на руках на це ліжко.

І раптом... Наче сонце увійшло до хати. Збентежений, у блискучій від мастила спецівці, стояв Микола Атрашко. Хлопець, про якого казали, що з нього і тортурями не витягнеш слова, говорив:

— І як це ти... Оце на полі почув.

А згодом їх була вже повна кімната — хороших, сердечних Ніниних друзів. Прямо з ферми прибігли Валентина і Світлана Шавкунови, зайшли Микола Колісник, Віктор Борозенко, Ніна Мацюковська, Таїса Литовченко. І хоч довго ще не вставала з ліжка, та осінній настрій більше не повертався до неї. Микола Атрашко не забував принести книгу. То «День, прожитий двічі» Віри Кетлінської, то збірочку віршів, а дівчата майже щодня опускали у вазочку, що стояла на Нініному столі, пучок пізніх жоржин... Все розпитувала у подруг:

— А як же моя група?

— Не турбуйся, все буде добре. Ми доглянемо твоїх корів.

Звичайне людське тепло було кращими ліками для Ніни. Зараз вона знову працює дояркою в рідній Лут-

ківці і завідує клубом на громадських засадах. За добрі успіхи в роботі Ніну не раз відзначали преміями, а оце недавно вручили абиомментну книжку на відвідування кіносеансів. Так і написано: «Переможець соціалістичного змагання доярка Ніна Осипцова має право безплатно відвідати 20 кіносеансів у будь-якому клубі чи кінотеатрі району».

Горнеться до Ніни молоді, бо вона скрізь і у всьому — заспівує. Це їй довірили клуб, коли... Власне, сталося так. Завідуюча клубом тривалий час була відсутня. Яке дозвілля, коли немає завклубом? Ключі ходили з рук у руки. Комсомольці зібрались на збори.

— Кому доручити клуб?

Хтось назвав ім'я Ніни Осипцової, завзятої танцюристки, невгамовної на вдачу. І хоч згодом завідуюча клубом повернулася, але й громадський помічник не був зайвим. Разом з комсомольськими активістами Ніна допомогла організувати агіткульбригаду, залучила в колектив аматорів не тільки дівчат, а й хлопців, які до того часу здебільшого вечорами забивали «козла» або полихували цигарками, та ще й кепкували з «артисток». Агітбригада тепер з успіхом виступає перед колгоспниками.

А нещодавно відбувся вечір зустрічі представників трьох поколінь: тих, що бились за владу Рад на фронтах громадянської, тих, що зборили фашизм у Великій Вітчизняній, і тих, що приймають естафету старших. Коли затихли останні звуки духового оркестру, за стіл, заставлений квітами, сіли найшановніші люди села. І тоді:

— Ми, молоді будівники, клянемося бути вірними заповітам батьків і нести вперед їх прапор...

Це устами Ніни Осипцової молоді села присягає на вірність справі батьків, справі Леніна, партії...

В залі виключна тиша. Хлопці і дівчата слухають розповідь ветерана комсомольського руху Патра Івановича Зінчука про те, як лутківські комсомольці створили хату-читальню, як библиотечку куркульської обриси... Потім виступи тих, хто продовжує справу батьків. А після — концерт. І там, на сцені, серед завітчанних барвистими стрічками дівчат улюблениця сільської молоді, горда і невгамовна Ніна Осипцова, яка, здавалось, у жоржин позичила красу. Таких, як вона, не звальє недуга, такі не схиляються під вітром.

М. ПИРОЖЕНКО.
Маловісківський район.

У ЖОРЖИН ПОЗИЧИЛА КРАСИ

ли: і в танцях — Ніна Осипцова, і гумореску читає вона, і в тріо з Таїсою Литовченко і Марією Капінуєвж Ніна. Та кульмінацією концерту, здається, був той момент, коли вона пролетіла над сценою в нестримному ритмі молдавського танцю. І... Ніна оступилась на пікроку. Нестерпний біль. Хіба не підступний випадок?

Нові книги

Про Леніна, про партію

До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна видавництва країни випускають праці вождя революції, книги про його життя і діяльність, про твори В. І. Леніна, про перетворення в життя ленінських ідей.

У плані центральних видавництв — більш як 70 назв. Це — збірник «В. І. Ленін про літературу і мистецтво», сувенірні видання «В. І. Ленін» М. Горького і «Володимир Ілліч Ленін» В. Маяковського, збірка «Землю всю охоплюючи разом», до якої включено вірші зарубіжних поетів про Леніна.

Вийдуть видання об'язовного мистецтва — альбому, буклети, добірки листівок, плакати, календарі, присвячені 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

„Захист доручено Ульянову“

— так називається випущена в Західносибирському видавництві книга нарисів В. Шалагінова. В її основі — 18 справ, по яких виступав Ленін у Самарському окружному суді в 1892—1893 роках, захищаючи знедолених трудівників. Всі 18 процесів, де Ленін виступав адвокатом, закінчили його перемогою, викриттям «узаконогоного беззаконня» царського суду.

Автор книги — один з найстаріших сибірських юристів. Його перу належать книги нарисів «Суддя», «Перед лицем закону».

(ТАРС)

ЛЮДИ З КРАЇНИ МУЖНОСТІ

ПІДПОЛКОВНИК чимось схвилюваний. Дмитро це одразу помітив, зайшовши в його кабінет. Бо чого б ото так часто міряв Єрмаков швидкими кроками підлогу, чого б ото так виблискували вогнисто очі підполковника? А руки, наче зайві в нього, не знає, куди діти їх: то сплітає на грудях, то в кишені кладе, то за спиною тулить. Щось недобре

М. ШЕВЧУК

АЙСТРИ

скоїлось в танковій бригаді? Аж раптом підполковник кинув лагідний погляд на юнака і посміхнувся куточками уст. Ну й Микола Іванович! Спробуй дізнатися, що з ним діється. Дивак та й тільки.

— Як настрій? — без усякої офіційності, лагідно, мов батько до сина.

— Та без діла трохи сумно.

— Буде діло! Того й поклякав, лейтенанте. І нелегке. Сам Баграмян генералу Чанчібадзе наказав, щоб міст через Кражатне, що в містечку Кельме, за всяку ціну утримати цілим.

Гітлерівці знають, що наступ наш шириться швидко. Через день будемо по той бік річки, мабуть. І ворог постарается замінувати моста. Або ще й зірве його. Тоді важко буде переправляти техніку. І великі втрати можливі. А як міст буде у наших руках, успішно, без помітних перешкод підемо далі, звільнимо скоро всю Жимайтію. Ваш загін повинен несподівано під'їхати до мосту, взяти його. І утримувати декілька годин. Три танки помчать туди. А на них автоматники капітана М'яснікова. Ви — ватажок загону. З вами ще будуть командири двох інших танків, лейтенант Марчук та лейтенант Князев. Огляньте як слід машини. Беріть все необхідне. І ввечері в дорогу.

— Зрозуміло, товаришу підполковник... На обличчі лейтенанта заграв рум'янець. В очах химерно блимали жаринки.

— Тільки ти, не гарячись, Дмитре, — стиснено промовив Єрмаков. — Підкреслюю: завдання нелегке. У вогнисту пашу їхати ти, а

Після обіду зберу вас всіх. Детально поговоримо про все.

КУЛІ відскакували від броні танка, наче дошові краплини. Дмитро вибігував, поки притихне їх стукіт. І тільки настав перепочинок у гітлерівців, лейтенант вискочив з танка, упав на землю. Ледь-ледь підвів голову від землі, оглянув машинну. Танк був облуганий товстим колючим дротом. І залізничні рейки зіперлися на броню. Машинна, наче в паутинні.

Та ось почувся дзвін пожиць. Значить, працюють десантники. А коли в повітрі повисла ракета і все навколо стало видно, мов у день, страшною силою вибух хитнув повітря. То снаряд з танкової гармати влучив прямо в дзот гітлерівців.

— Готово! — почувлось з сторони.

А потім:

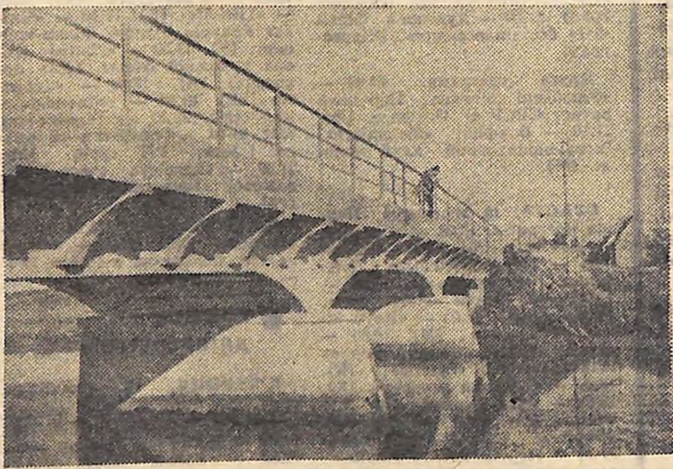
— Стійте! Міни попереду. Злетимо в повітря! — аж заверещав молодший сержант Бак'янов і кинувся вперед.

Стрільниця вшухла: люди Бак'янова знищили друге гніздо гітлерівців. За горбом чути було, як тріскотіли кулемети з танків Вадима Князева та Михайла Марчука. Вони, мабуть, вже були на шосе. Аж ось знову показався Бак'янов. І Дмитро зрозумів: шлях розмінований.

— На танк! — вигукнув він.

Яремчук мав прості розрахунки: коли по шляху рухатимуть німецькі піхотинці, обози, то іншої оборони там нема. І він казав Марчуку та Князеву: «Зненацька вискочимо на шосе — і швидко по мосту. З дороги все змігати!»

Михайло і Вадим так і робили. Бо коли Яремчук виїхав на шлях, то бачив розтрощені автомашини, а поруч валялись ящики зі зброєю, трупи. На узбіччі вовтузилося декіль-

Врятований радянськими танкістами міст стоїть і понині.

ка гітлерівців, далі виднілось мінометне гніздо.

— Січ їх, Слава! — вигукнув Дмитро Флорберу.

— Ще раз!.. Тільки дим поснувався там, де був німецький міномет. Неподалік Яремчук побачив два своїх танки.

(Закінчення буде).

ПАРОЛЬ — СОЛІДАРНІСТЬ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

військово-облікову картку. Суддя, що виніс вирок, запропонував відкласти приведення його в дію, якщо Міллер згодиться отримати нову картку. Міллер відмовився.

Рух студентської солідарності з В'єтнамом, що бореться, охопив університетські центри всього світу. Західна преса писала про демонстрації в Лондоні, Брюсселі, Женеві, Стокгольмі та багатьох інших містах.

«Припинити військові злочини у В'єтнамі!», «Янки, їдьте із В'єтнаму!» — під такими лозунгами проходив великий марш солідарності члївських студентів. Більше двох тисяч юнаків та дівчат різних політичних переконань зібрались у портовому місті Вальпараїсо, щоб у п'ятдесятипохіді до столиці країни — Сантьяго виразити свій рішучий осуд американської агресії у В'єтнамі.

ПРОСТЯГАЮЧИ руку допомоги в'єтнамським братам, передове студентство землі разом з тим часто виявляється втягнутим у найгостріші сутички за свої особисті права. Минулий рік став свідком жорстокої боротьби студентства за крашу долю в багатьох країнах Латинської Америки.

Декілька днів не стихала стрільниця на вулицях домініканської столиці Санто-Домінго, коли Хоакін Балагер оголосив про створення нового репресивного органу — так званої «урядової шкільної поліції». Нові поліцейські підрозділи створені спеціально для того, щоб розганяти демонстрації студентів і учнів середніх шкіл.

Федерації університетських центрів Венесуели провели національну асамблею своїх представників, які вирішили «продовжувати невпинно боротьбу, щоб знову зробити університети автономними і демократичними». Представники венесуельського студентства говорили на своїй асамблеї про те, що налади на університетській свободі в їх країні тісно пов'язані із загальним курсом контрреволюційної буржуазії. Наякні нарастаючим рухом студентів за свої права, уряд Венесуели, Бразилії, Аргентини і Колумбії знищили університетську автономію. В цих країнах прийняті нові університетські закони, які, за заявою університетської федерації Аргентини, мають «антинародні цілі, що передбачають ліквідацію демократичної системи вищої освіти і узаконюють переслідування учасників студентського руху».

Бурхливим був нинішній рік для Іспанського студентства. Боротьба проти утисків і репресій, які режим Франко обрушив

на деякі університети, студенти Мадрида, Більбао, Барселони і деяких інших міст асе частіше включаються в загальнонаціональну боротьбу проти неавісного диктатора. Тисячі студентів пройшли вулицями Іспанських міст пліч-о-пліч з робітниками і дрібними службовцями, що вимагають представлення профспілкових свобод і збільшення заробітної плати. Поліцейські впритул розстрілювали демонстрантів, силою уювалися в приміщення юридичного факультету Мадридського університету, де забарикадувались студенти, і влаштували численні арешти.

Описуючи ці сутички, кореспондент паризької газети «Фігаро» підкреслює, що, хоч політика кияка перемога і цього разу, однак з допомогою поліцейських заходів властям уже не справитися більше з напругою соціальної обстановки. Рішення може бути знайдено тільки в тому випадку, якщо буде дана недвозначна і чітка відповідь на вимоги головних учасників цього конфлікту — 12 мільйонів іспанських робітників і сотень тисяч співучаючих їм студентів.

Арешти, репресії, обвинувачення з-за рогу — всі ці традиційні засоби боротьби буржуазії проти демократичних сил поступаються місцем останнім часом більш тонким засобам натиску на студентські організації. Можна не нагадувати про величезний скандал, що розгорівся на початку нинішнього року з приводу розкриття зв'язків Національної студентської асоціації США в Центральному розвідувальному управлінні. Агенти ЦРУ просто наводили ці велику в США університетську організацію і з її допомогою намагались проникнути в численні національні й міжнародні студентські та молодіжні організації.

Учасники чергової сесії Міжнародної спілки студентів, що проходила в цьому році в Улан-Баторі, наводили велику кількість яскравих доказів такого роду намагань і недвозначно висловили своє відношення до НСА, яка, замість того, щоб підтримувати вирішення багатьох проблем, що стоять перед американським студентством, перетворилась у філіал американської шпигунської служби.

Під неослабною увагою західних розвідок знаходяться в країнах НАТО студенти із країн, які розвиваються. Вчорашні колонізатори намагаються приєднати цих молодих людей до свого способу думок, виховати в них неприязнь до світової соціалістичної системи і при найменшій можливості зробити їх своїми довіреними людьми. В цьому напрямку особливо старуються західнонімецькі реваністи, що створили на території ФРН і в Західному Берліні велику кількість різного роду конспіративних організацій, що займаються вербовкою закордонних студентів для участі в різних підривних акціях.

У прогресивного студентства землі немало недругів. Однак віра в свої сили, переконаність в чистоті ідеалів, за які вони борються, допомагають студентам вибрати вірний шлях.

Велика заслуга в цьому належить студентським спілкам і організаціям СРСР та інших соціалістичних країн. Свято зберігаючи вірність великим принципам дружби, взаємодопомоги і міжнародної солідарності, радянські студенти з готовністю надають моральну і матеріальну підтримку всім, кому вона потрібна. І нема сумніву в тому, що з таким авангардом, вихованим на революційних традиціях Жовтня, міжнародний студентський рух буде віщити і розвиватись у логічній битві за свої ідеали.

С. МИХАЙЛОВ.

ЖУРНАЛ «ПРАПОР» В 1968 РОЦІ

Спорт

ДІВЧИНА ЗІ СПИСОМ

14 ЛИСТОПАДА з Москви до столиці України прибув торішній чемпіон Польщі з футболу команда з міста Забже «Гурнік».

Судячи з усього, гості перебувають у непоганій спортивній формі. Лише кілька днів тому зіграно останні матчі осінньої половини футбольного чемпіонату Польщі.

„ГУРНІК“ У КИЄВІ

Польських спортсменів та їх тренера Гезу Калочаї відразу ж оточили щільним кільцем спортивних журналістів.

До гри ще є час подумати. Крім того, ми маємо вибір — до Києва прибуло 17 футболістів.

Наставник «Гурніка» повідомив, що більшість його підопечних почуває себе добре, у відмінній формі перебуває найрезультативніший форвард Любанський.

Геза Калочаї висловив жаль, що він давно не бачив гри київського «Динамо» і знає про наступного суперника тільки за відзивами зарубіжної преси.

Головне завдання в наступній зустрічі наставник «Гурніка» вбачає в тому, щоб стримати киян, не дати їм можливості розгорнутися на повну силу.

ПЕРЕДИ МНОЮ — жовтневий номер «Прапора», присвячений Декаді російської літератури і мистецтва на Україні, дружбі двох братніх народів, а також оглядові літературного і мистецького стану в рік святкування 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

«Живемо в сім'ї великій» — так називається рубрика, в якій розміщено літературно-історичні спогади Тереса Масепка, Петра Павча, Олександра Ковіньки, Василя Бондаря та Івана Багмута. Йдеться в цих спогадах про шляхи єднання російських і українських радянських письменників, поетів, публіцистів, про велику й плідну спадщину Максима Рильського, Павла Тичини, Володимира Сосюри, про їх вплив на літературу російську, про те, як шанували й шанують їх твори серед російського народу.

«Учнів я і виховав на творах чудової класичної російської сатири, і інші вуси. Не хочу забігти далеко вперед, але скажу: впливали на мене й дотепні байки, гуморески, фейлетони Дем'яна Бедного, Михайла Кольцова, Михайла Зощенка, Ільфа і Петрова...»

Ся слава плеяда радянських письменників-сатириків, напева українським народним гумором — усі вони народилися на Україні... — принесла в багатющі скарби російської літератури і свій неповторний сміх.

Так ніше наш славнозвісний гуморист Олександр Ковінька.

В цьому ж номері розміщено повість Миколи Вінаграновського «Білі квіти». Відомий поет, Вінаграновський почав виступати з прозовими творами, і голос прози в ньому нітрохи не слабший від голосу поетичного. Читачі журналу, напевне, з великою насолодою прочитають цю наскрізь поетичну повість.

Про нелегке дитинство Остапа Вишні йдеться у новій повісті Валентина Чмериса «Ко-

ли голуб любить...». Автор прослідковує (зауважимо, з великим тактом і любов'ю), як ріс хлопчик Павлуся у далекому хуторі Чевва на Полтавщині, як у ньому пробуджувалося, проростало те, що пізніше спричинило появу фейлетоніста, сатирика і гумориста Остапа Вишні.

Багато цікавого друкується з місяця в місяць у «Прапорі» — наймолодшому на Україні літературно-художньому та громадсько-політичному журналі. Він почав виходити у світ з січня 1956 року і добре зарекомендував себе серед читачів. Його передплатний тираж вже сягнув за 10 тисяч примірників.

Серед імен авторів журналу зустрічаємо лауреатів Ленінської премії Олеса Гончара, Михайла Стельмаха, Євгена Кирилюка, лауреата Шевченківської премії Петра Павча, відомих письменників Івана Багмута, Василя Большака, Костя Гордієнка, Євгена Гуцало, Олександра Ковіньку, Василя Шевця, Юрія Шовкочаласа, Ігоря Муратова, Івана Ле та інших.

В журналі друкується проза і поезія, публіцистика і критика, сатира й гумор, є рубрика «На допомогу художній самодіяльності», висвітлюються нові моди, спорт, шахи тощо.

Що ж принесе читачеві «Прапор» у новому році?

Заявок від письменників надійшло чимало. Зокрема, будуть надруковані повість Василя Козаченка, новий роман Костя Гордієнка з колгоспного життя, повість Григора Тютюнника про сучасну молодь, що шукає шляхів у житті, науково-фантастична повість Дашкієва «З безодні минулого», пригодницький роман Володимира Кашина «Судовий вирок виконало».

Поруч з давніми авторами журналу його сторінках буде виступати літературна молодь. Друкуватимуться переклади творів західних письменників: Гуляшки, Вахека, Агати Крісті.

І ще ось про що хочеться сказати. У «Прапорі» періодично відбувається життя Кіровоградщини, нестримний розвиток народного господарства області, трудові подвиги робітників і колгоспників, літературний і мистецький рух. Та, мабуть, дехто про це не знає, бо не всі передплачують журнал. Багато шанувальників художнього слова залишаються без журналу, який старанно допомагає самопросвіті, привчає до регулярного читання, спонукає до глибоких роздумів.

М. КОСТЕНКО, кorespondent журналу «Прапор».

Передплату на журнал «Прапор» на 1968 рік можна оформити у всіх відділеннях зв'язку і в громадських розповсюджувачів преси по місцю роботи або навчання.

Передплата ціна: на рік — 6 крб., на півроку — 3 крб.

ПЕРЕМОГА тим більш дорожка, коли до неї веде складний і важкий шлях. Тоді відчуваєш задоволення і впевненість у своїх силах, тоді приходить оте «можу», яке приносить вагоміші результати і нові успіхи.

Це водночас відчули разом і учениця, і вчитель. Якраз тоді Шура Садовнича вдало виступила в Ялті на розіграші кубка республіки з легкої атлетики. Спис, кинутий нею, пролетів 50 метрів 32 сантиметри. Це вище норми кандидата в майстри спорту. І

тільки майстри спорту з Харкова В. Борисевич, яка зайняла перше місце, вона поступилась на тих змаганнях.

Зараз комсомолка на четвертому курсі факультету фізвиховання Кіровоградського педагогічного інституту. Ті три роки, які вона навчається у вузі, були своєрідними шаблями, що вели її до вершин майстерності. Вперше дівчина взяла списа в руки ще в школі, та лише під керівництвом тренера І. Павлюкевича досягла гарних результатів. Коли вступала до

інституту її спис пролітав 25 метрів. Тренер бачив, що спортсменка має всі дані для занять цим видом спорту. Щоденні тренування вивели її в число кращих металюниць області. І вже цього року Олександра Садовнича двічі поліпшила рекорд області, який раніше належав випускниці факультету Клавдії Башликівій.

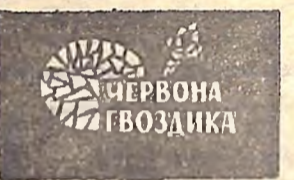
Зараз Шура на порозі нових досягнень. Думається, що найближчим часом вона візьме заповітний рубіж — виконає норму майстра спорту.

В. ЯЗЛОВЕЦЬКИЙ, викладач фізвиховання Кіровоградського педінституту.

НА КУБОК КУБНІВ

ЛИССАБОН. У розіграші Кубка володарів кубків європейських країн з футболу виявився перший чвертьфіналіст. Ним стала команда «Барварія» (ФРН). Перемігши в першому матчі однієї восьмої фіналу португальську команду «Сетубал» (6:2), тепер у гостях західнонімецькі футболісти зіграли виїзною — 1:1 (0:0), що принесло їм загальну перемогу і право продовжити боротьбу на наступному етапі.

(ТАРС).

ІМЕНІ ГЕРОЯ

Дніпро ревів, закриваючи сміливість хвилями від ворожих очей. Ще п'ятдесят, сорок метрів. Пліт кидало з боку на бік.

Фашисти помітили Олександра і відкрили шалений вогонь. Та наші теж не дримали.

Вже в перший день мужній воїн знищив 190 ворожих солдатів і офіцерів.

Про подвиг нашого земляка — Олександр родом з села Батизман (нині Суходольська) — мало хто на Долищині знав до цього часу.

Не знали й того, що Герой Радянського Союзу Олександр Мінорвич Олексієнко в бою з ричку Березину сам знищив сотню фашистів.

Піонери і школярі, члени районного клубу «Червона гвоздика» вийшли на пошуки могили Героя-земляка. До рідних, до знайомих Олександра, в архів Міністерства оборони СРСР полетіли листи з проханням розповісти про його життя і бойові подвиги.

...Вишумують молодим листям дерева над могилкою воїна в Кривоному Розі. Мовчазні стоять піонери з Долинської, що приїхали суди вшанувати пам'ять мужнього земляка. Може, це він своєю подвигами зберіг життя їх батькам.

Криворіжці також не забувають молодого Героя, який загинув при визволенні їх міста. Одна з вулиць у місті носить його ім'я. Члени клубу «Червона гвоздика» побували і в Криворізькій школі імені Олександра Олексієнка, зустрілися з місцевими школярами.

В. БУРЛАЧЕНКО, секретар Долинського РК ЛКСМУ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 17 листопада. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Урок географії». (Кіровоград). 11.20 — Художній фільм «Ніч без милосердя». (Кіровоград). 17.40 — Телевізійна програма «Естафета новин». (М). 18.00 — Кубок європейських чемпіонів з футболу: «Динамо» (К) — «Гурнік» (Забже). 20.45 — До Дня радянської міліції. (Кіровоград). 21.45 — Оголошення. (Кіровоград). 21.50 — Художній фільм «Ніч без милосердя». (Кіровоград).

Друга програма. 20.45 — «Любелі співають». Народний ертіст СРСР О. Огівцев. (М). 21.50 — В ефірі «Молодість». Міжнародний клуб молоді. (М).

СУБОТА, 18 листопада. Перша програма. 10.00 — Гімнастика для всіх. (М). 10.30 — «Ожний — город вьющийся». Телефільм. (Кіровоград). 10.50 — Художній фільм «Наш дім». (Кіровоград). 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — «Наші гості». Усний випуск «Літературної газети». (К). 18.40 — Суботній репортаж. (К). 19.00 — «На вогник». До Дня міліції (М). 20.00 — Телефільм «Барбара і Ян». V і VI серії. 21.30 — Першість світу з художньої гімнастики. (Копенгаген).

Друга програма. 10.30 — Для школярів. «Пошук тривас». (Сімферополь). 11.00 — Для дошкільників і молодших школярів. «Конкурс Буратино». (М). 11.30 — «Балет юних». Концертна програма Київського хореографічного училища. (К). 12.00 — Репортаж про спільну боротьбу польських і радянських партизанів. (Варшава). 14.55 — «Починається казка». Спектакль. (Дніпропетровськ). 15.40 — Концерт. (Дніпропетровськ). 16.30 — Вечірня телевізійна газета. (Дніпропетровськ). 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — «Дещо про різне». Гумористична вікторина. (М). 18.40 — Телефільм «Душечка». (Кіровоград). 20.00 — Теленовини. (М).

НЕДІЛЯ, 19 листопада. Перша програма. 15.30 — Сьогодні — День ракетних військ і артилерії. (М). 16.25 — Наша афіша. (К). 16.35 — Мультифільм. (К). 16.40 — «ТЕК-67». (К). 17.10 — «Сніває Клаудіо Вілла». Фільм-концерт. (К). 17.30 — «Лють». Новий художній фільм. (Для дорослих). (К). 18.40 — «Старт-67». (К). 19.10 — «Кінопарма». (М). 20.30 — Теленовини. (М). 21.00 — Телефільм «Барбара і Ян». VII серія. (М). 21.30 — Першість світу з художньої гімнастики. (Копенгаген).

Друга програма. 16.25 — Теленовини. (М). 16.45 — «Берег надії». Спектакль з Перми. 18.45 — «Пеленгатор». (М).

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

П'ЯТНИЦЯ, 17 листопада. 17.25 — Дніпропетровські новини. 17.40 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Естафета новин. (М). 18.00 — Кубок європейських чемпіонів з футболу: «Динамо» (Київ) — «Гурнік» (Забже). 20.45 — До слова на побаченні. 21.50 — Фестиваль самодіяльних художніх колективів і народних театрів.

СУБОТА, 18 листопада. 9.00 — Програма навчального телебачення. 10.30 — Для школярів. «Пошук тривас». (Сімферополь). 11.00 — Для дітей. «Конкурс Буратино». (М). 11.30 — Фільм для дітей. 12.00 — «Пар-

тизанськими стежками». (Варшава). 14.55 — «Починається казка». Спектакль. 15.40 — Концерт. 16.30 — Вечірня телевізійна газета. 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — «Дещо про різне». Гумористична вікторина. (М). 18.40 — На міжнародні теми. (М). 19.00 — «На вогник». (К). 20.00 — Телевізійні новини. (М). 20.30 — «Барбара і Ян». Телевізійний художній фільм V і VI серії. (М). 21.30 — Першість світу з художньої гімнастики. (Копенгаген).

НЕДІЛЯ, 19 листопада. 10.00 — «Будильник». (М). 10.30 — Для юнацтва. Астрономічна олімпіада. (М). 11.30 — «Новини дня». (М). 11.40 — «Передмістя Ленінграда». (Ленінград). 11.55 — Телевізійний клуб «Шукачі». (М). 15.30 — Сьогодні — День ракетних військ і артилерії. (М). 16.25 — Телевізійні новини. (М). 16.45 — «Берег надії». Спектакль з Перми. 18.45 — «Пеленгатор». (М). 19.10 — «Кінопарма». (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Барбара і Ян». Телевізійний художній фільм. VII серія. (М). 21.30 — Першість світу з художньої гімнастики. (Копенгаген).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАТ

П'ЯТНИЦЯ, 17 листопада. 10.30 — Художній фільм «Подвиг розвідника». 17.00 — Передача з Одеси. 17.40 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Естафета новин. (М). 19.00 — Кубок європейських чемпіонів з футболу: «Динамо» (Київ) — «Гурнік» (Забже). 20.45 — Актуальний екран. 21.15 — «Ровесник». Молодіжний журнал. 21.45 — Художній фільм «Подвиг розвідника».

СУБОТА, 18 листопада. 16.00 — Передача з Одеси. 17.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — «Дещо про різне». Гумористична вікторина. (М). 18.40 — Фестиваль телевізійних фільмів. 19.00 — «На вогник». (К). 20.00 — Телевізійні новини. (М). 20.30 — «Барбара і Ян». Телевізійний художній фільм. V і VI серії. (М). 21.30 — Першість світу з художньої гімнастики. (Копенгаген).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ
М. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

МОЛОДОЙ КОМУНАР — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ